

မျှော်

ငါဟာ မင်းအတွက်

အခန်း(၁)

"သဏ္ဌာန် .."

"ဗျာ .. မမပိုး .."

"နင့်ကို ငါ ခိုင်းထားတာ ရေစင်ပေါ်တက်ပြီးပြီးလား .."

"မတက်ရသေးဘူး .. လေးလေး က ဂျေမ့်ကွင်းကို လိုက်ခဲ့ဦးဆိုလို့ ..

"

"တော်စမ်း .."

ပိုးနှင်းဆီ အသံက ဧည့်ခန်းမှာ ရှိနေသည့် လူကြီးတွေကိုပါ ခေါင်း
ထောင်သွားစေ၏။

"ဖေဖေ ဂျေမ့်ကွင်းက ပြန်ရောက်နေတာ ကြာလှပြီ .."

"ပိုး ရေ .. ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ..၊ ခုနှစ်သံချီ ဟစ်ပြီးတော့ .."

ဒေါ်နှင်းနှင်းက ဧည့်ခန်းကနေ ထလာတာဖြစ်ကာ သမီးဖြစ်သူနဲ့ သ
ဏ္ဌာန်ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်၏။

"ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိန်းကလေးဆိုတာလည်း သတိထားဦး .."

"သတိထားချိန်ကို မရဘူး ဒေါသထွက်ရတာ ..၊ ရေစင်ပေါ်တက်ပြီး
သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ ပြောထားတာ မနေ့တည်းကကို အခုထိ ဟိုဟာ
အကြောင်းပြ .. ဒီဟာအကြောင်းပြနဲ့ .."

"ငါ သိတယ် .. သူ့အကြောင်း .."

ဒေါ်နှင်းနှင်းက ခါးတစ်ဖက်ထောက်၍ သဏ္ဌာန် ဘက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ။ သဏ္ဌာန်က မျက်လွှာချလိုက်ရင်း ရပ်နေရာကနေ ဘယ်ကိုမှ မရွေ့ ..။

"ဒီကောင်လေး အချိုးမပြေတိုင်း လိုက်ပြောနေရရင် သူကတော့ ထူနေပြီ .. ဘာမှ ပြောင်းလဲလာမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ညည်းတို့ ပဲ ကျက်သရေယုတ်မှာ ..၊ ပြီးတော့ .."

စကားမဆက်ဘဲ အကြည့်တွေက အပြင်ဘက် ဧည့်ခန်းဆီ ဝေ့၏။ ပြီးမှ သဏ္ဌာန် ဆီ ပြန်စိုက်ကြည့်ကာ ..

"သင်းက အားကိုးတွေ ရှိနေတာကိုး .."

"အဲဒါကိုပဲ သမီးကလည်း စိတ်တိုတာ ..၊ ဘာပဲ ခိုင်းလိုက် ခိုင်းလိုက် သူ့မှာ အကြောင်းပြ ကောင်းကောင်း အမြဲ ရှိတယ် .."

နားထဲမှာ ကြားနေကျစကားတွေပေမယ့် ကြားရတိုင်း နာကျင်ရသည့်ရင်ထဲမှာ ဖြေရာရှာ မရနိုင် ..။ ထူနေပြီဆိုတာ ဘာလဲ ..၊ ဘယ်နေရာထိကြည့်ကြည့် သွေးတို့ နှင့် နွေးနေသည့် ခန္ဓာကိုယ် မှာ စကားပြောသော သွေးဆိုတာ ခံစားတတ်လို့ ပဲ မဟုတ်ဘူး လား ..။

အံ့မကြိတ်ရဲသည့်ပြင် နှုတ်ခမ်းလွှာတွေကိုတောင် တင်းတင်းစေ့မထားရဲသည့် မျက်နှာက ခံစားချက်မဲ့နေသည့် လူသေမျက်နှာမျိုး ..၊

ဒါကို ထူနေပြီလို့ စွပ်စွဲခဲ့ခြင်းအတွက် သူ့မှာ ဖြေရှင်းချက် မပေးနိုင် .

။

"သွား .. ခုချက်ချင်း သွားလုပ် ..၊ မပြီးဘဲ ဆင်းမလာခဲ့နဲ့ .."

"ဘာတွေ လုပ်ခိုင်းနေတာလဲ .."

ဂျာနယ်တစ်စောင်ကိုင်၍ ဦးထွန်းဝေ ဝင်လာတော့ သားအမိ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာတွေ ပိုတင်းသွားသည်။ ဒေါ်နှင်းနှင်းက လူခြေဆောင်လိုက်ပေမယ့် ပိုး မျက်နှာက ဒီအတိုင်းနှင့် ..။

"ရေစင်ရှင်းခိုင်းထားတာ ကြာလှပြီ ဖေဖေ ..၊ သူ့မှာ ခေါင် က ဘာလုပ်ခိုင်းနေလို့ .. ဘယ်ခေါ်နေလို့ .. ဖေဖေက ဘယ်လိုဘာညာအချိန်ပြည့် အကြောင်းပြချက်တွေနဲ့ .."

"အကြောင်းပြတာလား ..၊ တကယ် ဟုတ်သလား .. သမီး သိနေတာပဲ အလကား .. အိမ်ဆူအောင်ကွယ် .."

"ကဲ .. ဟိုကောင်လေး သွားလုပ်လေ ..၊ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ .."

ဒေါ်နှင်းနှင်း က မနိုင်နိုင်ရာ မဲသည်။ သဏ္ဌာန် ထွက်သွားမှ ဦးထွန်းဝေ ဘက်ကို လှည့်၍ ...

"အစ်ကိုကြီးကလည်း .. ဘက်လိုက်ပြောချင်ရင်တောင် ကာယကံရှင်ကွယ်တဲ့ အထိတော့ စောင့်ဦးမှ ပေါ့ .."

"မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ နှင်း .."

ဦးထွန်းဝေ မျက်နှာက ချက်ချင်း ပုံစံပြောင်းသွားသည်။ ။

"သူများကို ပြောချင်ရင် မင်းကိုယ်မင်းလည်း ပြန်ကြည့်ပါဦး၊ လူငယ်တွေဖြစ်ကြရင် ဘယ်ဘက်ကပဲ မှန်နေနေ ကွယ်ရာကျမှ ဆုံးမလေ ..၊ ဘာဖြစ်လို့ မင့်သမီးရှေ့မှာ ဒီစကားမျိုး ပြောရတာလဲ .."

" 'ဆန်ရင်း နာနာဖွပ်' ဆိုတဲ့ စကားတောင် ရှိခဲ့တာ ..၊ ကိုယ်က ကိုယ်သားသမီးကို အရင်ဖိရမှာ .."

"ကိုယ့်သားသမီးကို ဖိရင် တစ်မီးက ခေါင်းတက်နင်းသွားမှာ ပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ..၊ အစ်ကိုကြီးတူမို့လို့ ကျွန်မ နေရာတကာ မပြောချင်လို့ ..၊ ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ဒီထက်သာ အရေးပေးထားရင် မတွေးဝံ့ဘူး .."

လူကြီးတွေ အခြေအနေကိုကြည့်၍ ပိုး က အသံတိတ် ထွက်ခွါသွား၏။ သူတို့ စုဝေးမိနေတာ က သဏ္ဌာန် ရဲ့ အိပ်ခန်းရှေ့မှာ ဖြစ်သည် ။

ဒေါ်နှင်းနှင်း က လူမရှိတော့ပေမယ့် သဏ္ဌာန် အိပ်ခန်းထဲကိုပဲ ဒီတိုင်းစောင်းကြည့်ပြီး မျက်စောင်းထိုးလိုက်သလိုလို .. မဲ့လိုက်သလိုလို ..။

"အစ်ကိုကြီးတို့ အဲဒီလို ဝင်ဝင်ပါနေလို့ ဒီကောင်လေး ပြောဆိုမကောင်းတာ .."

"အစ်ကိုကြီးတို့ ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ .."

"အကြီးကောင်လေ .. သူ့ကို ထိလိုက်တိုင်း ကာဆီးကာဆီး ဝင်ပြောချင်တာ .."

"သူတို့ က အလယ်တန်းကျောင်းသားအရွယ်တည်းက လည်ပင်းဖက် ကြီးလာကြတာကိုး ..၊ ငါ ပြောတာကလည်း သဏ္ဌာန် ကို ဖေဗာပေးဖို့ မဟုတ်ပါဘူး .. သူ့ကို ပြောချင်ပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင် က ရှိသေးတယ်၊ ခေါင်းရင်းခြံက မိသားစုက မင့်သမီးကို လိုလားနေကြတယ်၊ ခြေရင်းခြံက လူသစ်တွေနဲ့ ..၊ မင်းတို့ ပြောဆိုနေတာတွေ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ကြားသွားနိုင်တယ် .."

"ကျွန်မကတော့ အဲဒါ အဓိကလို့ မထင်ပါဘူး ..၊ အစ်ကိုကြီးတူကို ကာကွယ်ချင်လို့ ဒီလိုမျိုး .."

"မပြောတော့ဘူးကွာ .. မင်းတို့ ကို စေတနာနဲ့ ရှင်းပြနေလည်း ထူးမှာ မဟုတ်တဲ့ အတူတူ ကြိုက်သလိုသာ ပြောကြတော့ .."

ဦးထွန်းဝေ မျက်နှာမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး ညိုမှောင်နေကာ ထွက်သွားမလို့ ပြင်ပြီးမှ ပြန်ကြည့်၍ ..

"ရန်ရင်းကြမ်းတမ်းမှုကို ဘယ်လိုလူမျိုးမှ မကြိုက်ဘူး၊ အဲ့ဒါကို မမေ့မှ ကိုယ့်ဘက် ကျန်မှာ .."

မပြောဘူးဆိုပေမယ့် ပြောတော့ ပြောခဲ့မိသေးသည် ။ တကယ်တော့ သဏ္ဌာန်တို့ မိသားစုဟာ ထွန်းမိသားစုထဲမှာ အချမ်းသာဆုံးဖြစ်သည် ။ နွယ်နီထွန်း၊ ကိုချစ်ထွန်း၊ ကိုထွန်းဝေ ..။

မောင်နှမ သုံးယောက်ထဲမှာ ဦးထွန်းဝေ က အကြီးဆုံးဖြစ်ကာ မိဘစီးပွားရေးကိုပဲ ကူညီနေတဲ့ သူ ..၊

ကိုချစ်ထွန်း ကျတော့ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ သင်္ဘောတက်ဖို့ ပဲ ကြိုးစားသလို အိမ်ကထွက်ပြီ ဆိုတည်းက ပြန်လာချင်မှ လာ၏။ ခုချိန်ထိလည်း အိမ်ထောင်မပြုသေးပါ။ သူ့ရဲ့ အားနည်းချက်က ချစ်သူ ထားရတာကို ပျော်သည် ။ လက်ထပ်ခြင်းကို မုန်း၏။

နွယ်နီ ကတော့ သဏ္ဌာန်တို့ အဖေနဲ့ ပဲ ချစ်ကြိုက်ကာ ထိုသူနဲ့ ပဲ လက်ထပ်ခဲ့တာ ဖြစ်၏။

သားသမီးသုံးယောက် ထွန်းကားပေမယ့် သဏ္ဌာန် တစ်ယောက်သာ အဖတ်တင်ခဲ့သည် ။ နွယ်နီက အငယ်ဆုံးပီပီ သွက်သွက်စွာစွာလေးဖြစ်ကာ ဒေါ်နှင်းနှင်းကို ဦးထွန်းဝေ လက်ထပ်ကာစက နွယ်နီနဲ့ နည်းနည်းလေးမှ မတည့် ..။

ဒေါ်နှင်းနှင်း (ခေါ်) နှင်းနှင်း တို့ မိသားစုက အထည်ဟောင်းတွေ ရောင်းကြ၏။

သူတို့ ဘဝထဲမှာ တော့ အဆင်ပြေနေမှာ ပေမယ့် ဦးထွန်းဝေတို့ မိ

သားစုနဲ့ ယှဉ်ရင်တော့ အဆင့်အတန်းချင်းက ဘယ်လိုမှ မယှဉ်သာပေ ..

။

"အထည်ဟောင်းတွေ ရောင်းတာတဲ့ ..၊ သူများ အစုတ်အနုတ်တွေ ကိုင်တွယ်နေတာ ဘယ်လောက် ရွံစရာကောင်းသလဲ .."

နွယ်နီ က အစ်ကိုနားမှာ ကပ်ပြီး မဲ့ရွဲ့ ကဲ့ရဲ့ သည် ။ အစ်ကိုကြီးကိုချစ်တဲ့ ညီမမို့ နှင်းနှင်း ကို ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်သည့်စိတ်က မျက်နှာကြည့်ပြီး ပြောတာလည်း ရှိ၏။

"ကိုကြီးမိန်းမက ဘယ်လောက်များ လှနေလို့ လဲ ..၊ ဒီလောက်ထိ အရေးပေးနေတာ .." ဆိုတာမျိုး .."

"အထည်ဟောင်းတွေ ရောင်းတယ်တဲ့ ..၊ ရောင်းစားစရာ ရှားလို့ " စသဖြင့်သော နှိမ့်ချ ကဲ့ရဲ့ ခြင်းတွေ နွယ်နီ က ပြောခဲ့၏။

ခုချိန်မှာ တော့ သူမလေးလည်း ဆုံးရှုပါပြီ။ အငယ်ဆုံးသမီးက မလိမ္မာ၊ သမက်က အိမ်ထောင်ဖြုန်းလို ဖြစ်နေသဖြင့် မေမေတို့ အားလုံးလည်း စီးပွားပျက်၏။

ခုချိန်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် သဏ္ဌာန်ဆိုသောကောင်လေးအတွက် ဒေါ်နှင်းနှင်း ၏ ဆက်ဆံရေးက ဒီပုံစံအတိုင်းဖြစ်နေခဲ့တာ ဦးထွန်းဝေအတွက် ကြားဝင်ရ တော်တော် ခက်ပါ၏။

"သူ့မျက်နှာမြင်တိုင်း ကျွန်မ သူ့အမေအသံတွေ ခုထိ ကြားနေတုန်း" လို့ ဇနီးဖြစ်သူ ပြောလာတိုင်း ဦးထွန်းဝေ မျက်နှာပူနေရသည် ။

တစ်ဖက်ကလည်း အချစ်ဆုံး ညီမလေးနဲ့ သူမရဲ့ သားလေး ..၊ ဒီဘက်ကလည်း ကိုယ့်ရဲ့ ဇနီးနဲ့ သားသမီးတွေ ဖြစ်နေပြန်သည် ။

ပို၍ စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းတာက နှင်းတို့ မိသားစုဟာ အစတည်းက စ

ရိုက်ကြမ်းကြသည် ။ ထစ်ခနဲရှိ လက်ပါတတ်ကြ၏။

စကားကျယ်ကျယ်ပြောမှ လူရှိန်တာလို့ ကိုယ်တိုင်ထုတ်သည့် ဒဿနနှင့် ဘယ်စကား ပြောပြော သာမန်အသံထက်တော့ ကျယ်လေသည် ။

ထို့ပြင် လက်ရှိအခြေအနေမှာ သူဌေးစာရင်းဝင်အောင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြိုးစားလာခဲ့ကြတာမို့ 'ဘယ်ဆွေမျိုးကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူး' ဆိုတာ သူမရဲ့ လက်သုံးစကား ..။

ထိုအခါ သဏ္ဌာန် ကို မြင်တိုင်း မုန်းတီးနေခြင်းအတွက် သူ့မှာ ဖြေဆေး မရှိခဲ့ပေ ..။

ဒီကောင်လေးလည်း ကံမကောင်းပါလား ..၊

*

အခန်း(၂)

"ရော့ .. ဒါကို ယူသွား ..၊ ဆိုက်ဒ်နည်းနည်းကြီးနေလို့ ပြန်လဲပေးပါလို့ ပြောပြီး စောင့်ယူလာခဲ့.."

မမပိုး အသံကို သူ ပြန်ကြားနေမိသည် ။ ပြီးတော့ ကျောခိုင်းလာခဲ့သည့်နောက်ကနေ ပြောနေကြသည့်အသံတွေ ..၊

"ဘာတွေ သွားလဲခိုင်းတာလဲ ပိုး ..၊ အတွင်းခံတွေမို့လား .."

"ဟုတ်တယ် .. အဲဒီသတ္တဝါလေးကို ဒုက္ခပေးချင်လို့ ညကတည်းက ကြံစည်ထားရတာ၊ ဟွန်း .. ကြည့်လို့ ကို မရဘူး .."

"ဪ .. သူ ဒုက္ခရောက်တာထက် ညည်းကို ကဲ့ရဲ့ ခံရမှာ ပေါ့ ပိုး ရယ် .. နားမလည်လိုက်တာ .."

"ဘာဖြစ်လဲ မေမေ .. ဘယ်သူ ဘယ်လိုထင်ထင် .. သူ့ကို ကဲ့ရဲ့ ခံရဖို့ က အဓိက .." တဲ့ ..။

ပြီးတော့ ပါသေးသည် ။

"သူ ကဲ့ရဲ့ ခံရမှ မိန်းကလေးတွေရှေ့မှာ အရှက်တကွဲဖြစ်မှာ .." တဲ့ ..

။

ခြေလှမ်းတွေက ခဲဆွဲထားသလို လေးလံနေခဲ့သည် ။

အတွင်းခံတွေချည်း ဝတ်ပြထားသည့် မင်းသမီးပုံနဲ့ အိတ်ကြီးကိုလ

ည်း ပြန်ငုံမကြည့်ချင် ..။

ဒီအိတ်ကြီးကို သူ ဆွဲထားသရွေ့ တစ်လမ်းလုံးက လူတွေလည်း မြင် နေကြမှာ ပါ။

သဏ္ဌာန် ဆိုတဲ့ ကောင် ..၊

မင်းကိုယ်မင်း ဘာကောင်ဖြစ်နေပြီလဲ သိရဲ့ လား ..၊ လူ တိရစ္ဆာန် အားလုံးက သတ္တဝါတွေချည်းပဲမို့လို့ သူလည်း လူပီသခွင့် မရခဲ့သည့် သတ္တဝါတစ်မျိုးမျိုး ဖြစ်လာခဲ့တာလား ..။

ခြေလှမ်းတွေကို ဦးတည်မိတဲ့ အတိုင်း လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်တော့ ကန်ဘောင်ပေါ်ကို တက်နေမိသည် ဖြစ်ရာ ...

"ချပ် .."

မီးရောင်တစ်ချပ် ဝင်းခနဲ လက်သွား၏။ ပြီးတော့ ..

"ဟာ .. သွားပြီ .. သွားပြီ .. သေချာရိုက်ချလိုက်မှ ကို တည့်တည့်ကြီး ဝင်လာတာ၊ တမင်တကာ လုပ်ရင်တောင် ဒီလောက်မြန်မှာ မဟုတ်ဘူး .
."

"ဟုတ်လား .. တောက် .."

မိန်းကလေးတွေအသံကို ကြားလိုက်ရကာ မီးရောင်ကြောင့် သူ့အကြည့်တွေလည်း ထိုဆီ ရောက်သွား၏။

"တမင်တကာ ဖြတ်ဝင်တာ .. အဲဒါ .."

"အေးလေဟာ .."

စကားဝါရောင်နဲ့ ရှားရင့်စလွယ်ရစ်တွေပါသည့် ခါးရှည်ကိုယ်ကျပ်နှင့် ခါးပတ် အဝါကျားလေးကို ချက်လျှောလေး ပတ်ထားသည် ။ ခါးပတ်

ထိပ်ဖျားလေးတွေက ပေါင်ရင်းလောက်ထဲ ဝေ့ဝဲနေ ၏။

ဆံပင်က နားရွက်ကုတ် အဖြောင့်လေးတွေ အိန္ဒြေနေ၏။ ပြီးတော့ နားကွင်းဝိုင်းလေး တလှုပ် လှုပ်နှင့် သူမက အချောဆုံးမို့ သဏ္ဌာန် ငေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။

"အံ့မာ .. ဘာကြည့်တာလဲ လူကို .."

"ဘာမှ မကြည့်ပါဘူး ။။"

သူ ပြန်ပြောလိုက်မိပြီးမှ သူမဘက်က ဒေါသတွေ ပိုတိုးလာနိုင်ဖွယ် ရှိတာကို တွေးမိသည် ။

ထို့ကြောင့် ချက်ချင်း မျက်နှာလွဲ၍ ခြေလှမ်းတွေကို ပိုကျလိုက်သည် ။

"ဟွန်း .. ရုပ်ကိုက ဖြူခြောက်ခြောက် .. ပိန်ညော်ညော်နဲ့ ၊ ဒန့်သလွန်သီး ကျနေတာပဲ .."

"ဪ .. အသားတော့ ဖြူတာပဲဟာ .. ပဲလင်းမြွေသီး လုပ်ပါ ။ အရပ်လေးလည်း ရှည်သား .."

"ကဲ .. မယ်ပန်းချီ ပြန်ရိုက်မယ် လုပ် ။ အပြင်မှာ အောက်ဒိုးထွက်ရိုက်ရတာ အဲဒါတွေ စိတ်ညစ်တာပဲ ။ လူတွေက ငါတို့ လည်း သွားခွင့်ရှိတယ်ဆိုပြီး ဂရုကိုမစိုက်ဘူး .. သိပ်ရိုင်းတာ .."

"တွေ့လား .. ပြန်ရိုက်မယ်ဆိုပြီး သူ့ကျတော့ မျက်စောင်းထိုးလို့ ကိုမပြီးတော့ဘူး ၊ ဟိုကဖြင့် ကွယ်သွားပြီ .."

ကင်မရာ တကိုင်ကိုင်နှင့် ပန်းချီ က ပြန်ပြီး စိတ်မရှည် ။

"ပုံတွေကတော့ အရမ်းမိုက်တယ်နော် ။ မဂ္ဂဇင်းအဖုံးမှာ ပါလာရင်

သာ နင့်ဘိုးတော်ကြီး မတွေ့ပါစေနဲ့ လို့ ဆုတောင်း .."

"ဟုတ်တယ် .. ငါလည်း အဲဒါကို စိတ်ညစ်တာပဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာ ခွဲထွက်နေတာတောင်မှ .."

"ဪဟယ် .. ခွဲထွက်နေတော့လည်း လူချင်းပဲ ကွဲမှာ ပေါ့၊ တစ်နိုင်ငံလုံး ဖြန့်မယ့် စာအုပ်ကတော့ မျက်စိရှေ့ ရောက်သွားနိုင်တာပဲလေ .."

"ဖေဖေကတော့ အဲဒီလိုမျိုး တွေတဲ့ စာအုပ် ကောက်မကိုင်တတ်ပါဘူး၊ အယ် .. ဒါနဲ့ ပြစမ်းပါ ..၊ ခုနက ပျက်သွားတဲ့ ပုံ .."

"ဟုတ်သားပဲ ပြန်ကြည့်ရဦးမယ် .."

နှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်သွားကြသည် ။

"ဟယ် .. ကြည့်ပါဦး .. တောက်! ..."

"အံမယ် .. တော်တော် အသက်ဝင်ပါလား .."

"ပန်းချီ နော် .."

"တကယ်ပြောတာ .. ကြည့် .. သေချာကြည့် .."

"မကြည့်ဘူး .."

ပန်းချီ က ကင်မရာမန်းပီပီ သဘောတွေကျနေကာ ပုံကို အမျိုးမျိုး ချုံ့ချဲ့ကြည့်နေ၏။

"တကယ်လှတာ အတွက်ရဲ့ .. နင့်မျက်နှာ မော့ပြီး မျက်တောင်ဖျားလေးတွေ စင်းနေတာနဲ့ နင့်ရဲ့ မေးဖျားနားမှာ သူ့နှာခေါင်းချွန်ချွန်က မထိတထိ ကွက်တိ .."

"ပန်းချီ နော် .. ငါ စိတ်တို လာပြီ ..၊ ဖျက် .. အခု ဖျက်ပစ်ပေး .."

"ဖျက်မှာ ပါ ..၊ ငါ အံ့သြလွန်းလို့ ကြည့်နေတာ ..၊ အပြင်မှာ ဒီလောက်မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒီထဲမှာ ကြည့်ကောင်းတယ်ဟ .. နဖူးကျယ်ပုံနဲ့ ဘေးခွဲခွဲတဲ့ ဘက်က ယူထားတော့ ခန့်ခန့်ချောချော .."

"ပေး .. ဒီပုံစံဆို အိမ်မှာ တောင် ထိုင်ငေးနေဦးမှာ ငါ သိတယ်၊ ငါ့ဟာငါပဲ ဖျက်မယ် .."

"နေပါ .. နေပါ .. ငါ ဖျက်မှာ ပါ .."

ပန်းချီ က ကင်မရာကို အတွက် လုမယူနိုင်အောင် ရှောင်နေရင်း ရယ်လည်း ရယ်၏။

အတွက် ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းလေးက စိတ်ရင်းကောင်းလေး ရှိပေမယ့် မဟုတ်မခံ ဇတ်ဇတ်ကြဲတဲ့ နေရာမှာ လည်း ရန်တွေ့ပြီဆို ကလေးလေးနဲ့ တူလေသည် ။

ထင်ရာစိုင်းချင်သည့်ညှဉ်းလေးနှင့် အဖေတစ်ယောက်လုံး ရှိနေသေးတာတောင် သူမက အတူတူမနေဘဲ ရန်ကုန်မှာ အဒေါ်နဲ့ လာနေခဲ့၏။

"ဖေဖေက ငါ့ကို မချစ်ပါဘူး .. ငါကလည်း ဖေဖေနဲ့ အတူမနေချင်ဘူး၊ ဖိအားတစ်ခုခုရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုကို မကြိုက်ဆုံးပဲ၊ ဖေဖေ ဘာဆူဦးမလဲ . . ဘာပြောဦးမလဲဆိုပြီး မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲခတ်နေရတာ အချိန်ပြည့် .."

အတွက် ပြောလေသမျှထဲမှာ ဖေဖေနဲ့ ငါက အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခုမို့ အရမ်းချစ်တာ ..၊ အရမ်းလွမ်းတာ ဆိုတာမျိုး ဘယ်တော့မှ မပါပေ ..။

"ဒါတောင် နင့်အဖေက တခြားအဖေတွေလို နောက်အိမ်ထောင်တွေ ဘာတွေ ပြုခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ နင် ဘာဖြစ်လို့ မတွယ်တာရတာလဲ .."

တစ်ခါက ပန်းချီ မေးကြည့်ဖူးသည် ။

သူမကတော့ ဒီလိုအဖေမျိုးကို ရထားပါလားဆိုသည့် ဂုဏ်ယူမှုမျိုးခံစားမိပုံ မရပါ .."

"အဲဒါမျိုး လုပ်လိုက်တဲ့ အဖေဆိုရင်တောင် သားသမီးကို ချော့မော့အလိုလိုက်နေဦးမှာ ..၊ နင် ငါ့ဖေဖေအကြောင်း မသိပါဘူး ပန်းချီရယ် ..၊ 'ငါလို အဖေမျိုးကို မစော်ကားနဲ့ ..' ဆိုတဲ့ မာနတွေ ဖေဖေမျက်လုံးထဲမှာ လက်လက်ကို ထလို " တဲ့ ..။

"အံ့မယ် .. ဘာတွေ ပြုံးတော်မူနေတာလဲ .."

သူမအကြောင်းလေး တွေးပြီး ပြုံးလိုက်မိစဉ် အတွက်က သူခိုး ဖမ်းသလို ကြည့်ကာ ...

"ပန်းချီ နော် .. အဲဒီ ဖြူခြောက်ခြောက်နဲ့ ပုံ နင့်ကင်မရာထဲမှာ ဆက်ထားကြည့် .."

ပြုံးတာကို သူမက အဓိပ္ပါယ် တလွဲကောက်သွားသည် ။ ပန်းချီက ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် ပြုံးပဲ ပြုံးနေကာ ..

"ဒီလောက်တောင် ဒေါသကြီးတတ်တဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းလေး ..၊ အရမ်းသည်းခံပြီး စာကျောက်ရုပ်လို ပြုသမျှ နုနိုင့်မယ့် အိမ်ထောင်ဖက်မျိုးနဲ့ ရမှ ပဲ .."

"အံ့မာ .. ဘာပြောတယ် .. ပြန်ပြောလိုက်စမ်းပါ၊ ဟွန်း .. ယောက်ျားဖြစ်ပြီး လူတကာ ဘယ်လို ဆွဲဆွဲ ဘယ်လိုဖြဖြ မတုံ့ပြန်နိုင်တဲ့ စာကျောက်ရုပ်လိုလူ ဟုတ်လား ..၊ အဲဒါမျိုး နင်ပဲ ယူ .."

မြက်ခင်းပေါ်မှာ အပုံလိုက်ချထားသည့် ကျောပိုးအိတ်လေးနဲ့ ဦးထုပ်ကို ကောက်ယူလိုက် သည် ။

"နေပါဦး .. အမှိုက်ကပ်နေတယ် .. "

ပန်းချီ က ကျောပိုးအိတ်လေးမှာ ကပ်တွယ်နေသည့် အမှိုက်စကို ခါချပေးရင်း အတွက် ရဲ့ ပခုံးလေးပေါ်မှာ ချိတ်လိုက်တဲ့ အထိ ကူညီ ကိုင်ပေးလျက် ..

"အေးပေါ့ .. နင်က ပိုင်ရှင်တွေ့နေပြီဆိုတော့လည်း .."

"လာပြန်ပြီနော် .. ပန်းချီ .."

"ဘာလဲ မဟုတ်လို့ လား ..၊ ဖြူဖြူခြောက်ခြောက်ကို မုန်းပေမယ့် ဖြူဖြူချောချောလေးကိုတော့ သဘောကျတယ်မို့လား .."

အတူတူ ယှဉ်တွဲလျှောက်ရင်း အတွက် မျက်နှာလေးက ပြုံးယောင်သမ်းလာသည် ။

"သဘောကျတာ မဟုတ်ဘူး ပန်းချီ ..၊ သူ့ကို ငါတို့ နဲ့ ခြံချင်းကပ်လျက်မှန်း သိလိုက်ရလို့ တွေးမိပြီး ရယ်ချင်တာ .."

"သူကတော့ နင့်ကို သိနေလို့ ချဉ်းကပ်တာ နေမှာ ပါ၊ သူ့မှာ အတွဲကြီးနဲ့ .."

"ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ်လေ .. ဘေးက မိန်းကလေးကို ကျော်ပြီး ငါ့ကို ငေးနေတာ ဘယ်လောက် ရယ်ဖို့ ကောင်းလဲ..၊ ပြီးတော့ သူ့ဘေးက တစ်ယောက်ဆိုရင် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ဒေါသတွေနဲ့ နီရဲနေတာပဲ .. အဟား .."

"အတွက် ရယ် .. နင် ဒီလောက်လှနေတာကို အတွဲရှိတဲ့ လူရော .. မရှိသေးတဲ့ လူရော နင့်ကိုမြင်ရင် ငေးကြတာ ဆန်းလို့ လား ..၊ နင့်ကိုယ်တိုင်က အဲ့တစ်ယောက်ကို ချောသားပဲဆိုပြီး လှည့်ရှိုးလိုက်တာ .."

"မဟုတ်ပါဘူးဟာ ..သူငေးသွားတဲ့ ပုံက ရယ်စရာကြီး မို့လို့ ပါ၊ ပြောတာမယုံလည်း နေပေါ့၊ ဒီလိုချောတာလောက်နဲ့ များ ငါရင်ခုန်ရင် ကျော

င်းမပြီးခင်တည်းက ခုခေတ် ကားတွေ ထည်လဲ စီးကြသလို ဟောတစ်
ယောက် ဟောတစ်ယောက် အေးဆေး .."

"ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက် ဆိုတဲ့ လူတွေ တကယ်ချစ်
တာ တွေ့ပြီဆိုရင် ပိုတောင် ရူးကြသေးတယ်၊ ရင်ခုန်တာလေးနဲ့ လည်း
တွေ့ရော ရည်းစားထားခဲ့တာလည်း သက်တမ်းစေ့ ဖြစ်နေပြီ ၊ နာမည်ပျ
က်ကလည်း ရှိ ..၊ဘယ်သူကမှ လည်း အယုံအကြည် မရှိတော့ဘူး .."

"ရှိရှိမရှိရှိ ၈ရမစိုက်ပါဘူး၊ကိုယ်ထင်ရာကိုယ်လုပ် ..၊ကိုယ့်အတွေးကို
ယုံအရေးပဲ .."

"အံ့မယ် .. ရှင့်ကို ဘယ်သူက ပြောနေလို့ လဲ ..၊မလုံတဲ့ အိုးက
ပွင့်နေပြန်ပြီ .."

အတွက် ကိုယ့်စကားနဲ့ ကိုယ် ပြန်ပိတ်မိကာ ရှက်ရှက်နဲ့ ရယ်သည် ။
ပြီးတော့ ပန်းချီ ကျောကုန်းကို ထုဖို့ ပြေးလိုက်၏။

လက်ပြင်ကတည်းက သိပြီးသားမို့ ပန်းချီတို့ က လျင်သည် ။ ထိုစဉ်
ဖုန်းမြည်သံလေး ပေါ်လာ သဖြင့် ..

"ဖုန်း .. ဖုန်းလာနေတယ် .. ကိုင်လိုက်ဦး .."

နောက်လှည့်ပြောရင်း ပြေးလည်း ပြေး၏။ အတွက် နေရာမှာ ပဲ ရပ်
နေလိုက်ရကာ...

"တွေ့မယ် .. နင် ..၊နေဦး .. ဖုန်းပြောလိုက်ဦးမယ် .."

ကျောပိုးအိတ်လေးကိုရှေ့ဆွဲချကာဖုန်းထုတ်လိုက်ပြီးကန်ဘက်ကိုအ
လှည့်...

"အမေ့!..."

"ဟာ !...

နောက်ကိုရောက်လာသည့် တစ်ယောက်နှင့် ဖုန်းကိုင်သည့်လက်က တိုက်မိသွား၏။

နောက်ကနေ တံတောင်ကို ပင့်ရိုက်လိုက်သလို ဖြစ်ကာ ဖုန်းကမြှောက်ခနဲ တက်သွား၏။

ပြီးတော့ ကန်စပ်ကို စွပ်ခနဲကျ၍ မြုပ်ဆင်း သွားလေသည် ။

"သွားပြီ .. ငါ့ဖုန်းသွားပြီ .."

"ရေထဲကျသွားပြီ ဟုတ်လား .."

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရေပြင်ထဲကို ငုံ့ကြည့်မိကြကာ ပြန်မော့လိုက်တာ့ ချောက်ချား နေသည့် မျက်နှာသည် ..၊

"ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ .. တကယ်တောင်းပန်ပါတယ် .."

ဖြူခြောက်ရုပ်နဲ့ လူ ..၊

အတွက် မျက်နှာလေး တင်းခနဲဖြစ်သွား၏။

"တကယ် တောင်းပန်ပါတယ် .. ဟုတ်လား .."

"အတွက်မလုပ်နဲ့ .."

လက်ကအားရှိပါးရှိ မြှောက်တက်သွားသည် ။ ပန်းချီက အသည်းအသန် လိုက်ဆွဲ၏။ အရှိန်နဲ့ မို့ လက်ကိုဖမ်းမိပေမယ့် လက်နဲ့ ပါသွားသည့် ပန်းချီကိုယ်လေးတောင် ယိမ်းယိုင်သွား၏။

"ဘာလုပ်တာလဲ ဖယ်စမ်းပါ..."

"မလုပ်ပါနဲ့ အတွက်ရယ် .. နင်လည်း မမြင်သလို .. သူလည်း သူလ

မ်းအတိုင်း လာတာပဲ .."

"ဘာသူလမ်းအတိုင်းလဲ ..၊ ငါက ကျောခိုင်းထားတဲ့ လူ ..၊ သူမြင် သားနဲ့ တမင်ဝင်တိုက် တာ .."

နင်နောက်ပြန်လှည့်လိုက်မယ်လို့ မထင်လို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ လူတွေကြည့်ကုန်ပြီ .. နင်ကလည်း .."

ကန်ဘောင်ပေါ်မှာ လူသိပ်မများ ပေမယ့် အတွဲတွေတော့ မနည်းလှပါ။ အားလုံး၏ အကြည့်တွေက သူတို့ ဆီရောက်နေကြသဖြင့် အတွက် အံလေးကြိတ်ရင်း လက်ကို ဆောင့်ခနဲ ခါပစ်၏။

ပန်းချီသက်ပြင်းလုံးကြီး ချမိလေသည် ။ သူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ ဒီမှာ မိန်းကလေး နှစ်ယောက် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ငြင်းခုံအနိုင်လုနေကြတာသူနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ အတိုင်း..။

အတွက်က နှမ်းဖပ်ဖပ် ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်အကွက်နှင့် ပုဆိုးမတိုမရှည်ဝတ်ထားသည့် ပုံစံကိုအထင်မြင်သေးစွာ ကြည့်ကာ ..

"သွား .. ငါ့ဖုန်းပြန်ရှာပေး .."

"ဟင် !..."

"ရှာပေးပါမယ့် .."

လက်ထဲမှာ ကတ္တူအိတ်လေးတစ်လုံးပဲ ဆွဲထားကာသူက အိတ်ကိုချက်ချင်းချသည် ။

ကြားထဲက ပန်းချီမျက်လုံးပြူးရကာ ..

"နေဦးလေ .. ရေဘယ်လောက်နက်လဲမသိဘဲနဲ့ ရှင်ကရေကူးတတ်လို့ လား .."

"ကူးတတ်ပါတယ် .."

သူကတစ်ဖက်လှည့်၍ ပုဆိုးတိုတိုပြင်ဝတ်သည် ။ အတွက်က ခါးလေးတစ်ဖက်ထောက်၍ မျက်နှာလွှဲရင်း စိတ်တွေတိုနေ၏။ သူမမှာ မြင်နေရတာကိုပဲ နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်ရရင်း...

"ကြည့်လုပ်ပါဦး အတွက်ရယ်... ရေထဲနစ်သွားမှ ဖြင့် နင့်ဟန်းဆက်က ပြန်သုံးလို့ လည်း ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖုန်းတစ်လုံးကလည်း ဖိနပ်တစ်ရံဖိုးတောင် မရှိတော့တဲ့ ဟာ .."

"မလိုချင်ဘူး .. သွားကြားထိုးတံဖိုးပဲရှိရှိ ငါလုံးဝမကျေနပ်ဘူး၊ သူ့ကြောင့်ချည်းပဲ ငါဒုက္ခများ တာ နှစ်ခါရှိပြီ၊ ဒါ တမင်တကာလို့ ပဲ ငါခံစားမိနေတယ် .."

မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဆိုတာ စိတ်ထဲမှာ ပဲပြောမိတော့သည် ။ အတွက်က ပြောစရာရှိပြီဆို တိုးတိုး တိတ်တိတ်ပြောတာမဟုတ် ..။

ပြောပြနေတာထက် မပြောဘဲနေတာက ပိုကောင်းသည် မို့ ..၊

"ရပြီ .."

ကန်စပ်လေးမှာ ပေမယ့် ဖုန်းကိုလည်း သိပ်မရှာလိုက်ရသော်ငြား သူတစ်ကိုယ်လုံးတော့ ရေတွေစိုရွဲကုန်လေသည် ။

ရေက ခါးထိနက်သည် ။ ဖုန်းကိုငုံ့ကောက်ရသဖြင့် အင်္ကျီရှေ့တစ်ခြမ်းလုံး ရေထဲနစ်သွားခဲ့၏။ ကန်ထဲကတက်လာသည့် သူ့ကို လူတချို့က သိလို့ ငေးနေကြတာဖြစ်ကာ တချို့က မသိလိုက်သဖြင့် ပြူးပြဲငေးသွားကြသည် ။

အတွက်က သူကမ်းပေးသည့် ဖုန်းကိုဆောင့်ခနဲ ဆွဲယူကာ ဒီတိုင်းမြက်ခင်းပေါ်ကို ကိုင်ပေါက် ပစ်လိုက်သည် ။ ထိုအခါဖုန်းက အရှိန်နှင့်ပစ်

ကျသွားခဲ့ပြီး ကန်ထဲကိုပဲ ဒုတိယအကြိမ် သက်ဆင်းလေသည်။ ။

"မှတ်ထား ..အဲဒါကိုဂရုစိုက်လို့ မဟုတ်ဘူး ၊ ရှင့်ကိုမုန်းလို့ .."

တင်းတင်းမာမာပြောပြီး လူကိုကြည့်၍ မဲလိုက်သေးသည်။ ။

"လူပုံက ရိုးပုံရိုးပန်းနဲ့ ဇာတ်လမ်းထွင်ချင်သေးတယ်၊ ရှင့်ပုံစံမျိုးနဲ့ တောမှာ သွားပြော .."

သူတစ်လုံးမှ မပြောလိုက်ရပေ ..။

ပြောစရာစကားလည်း သူ့မှာ မရှိ ..၊

ဒေါသထွက်နေသည့်သူမရဲ့ နှုတ်ခမ်းပါးရဲရဲလေးတွေ ..၊ ပန်းနုရောင် နှင်းဆီပွင့်ဖတ်နှင့် တူသော ပါးမို့မို့ပြေပြေလေးမှာ စကားပြောနေသမျှ မထိတထိလွှဲခါရိုက်ပုတ်နေသည့် နားဆွဲဝိုင်းလေးရဲ့ ကျီစယ်ခြင်း ..။

အားလုံးက သူ့မျက်ဝန်း ..၊ သူ့ရဲခံစားတတ်သော အာရုံတို့ ကို သိမ်းချုပ်ညှို့ယူ နေသည့် နှယ် ..၊မျက်စိတစ်ဆုံးငေးရင်း ကျန်ရစ်ကာ ဖျောက်မရနိုင်တော့သည့် မျက်နှာလေးဟာ ..၊ သူ့ အတွက်တော့ ငွေလမင်း ..။

★

အခန်း(၃)

"ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် .. ခဏလေးကိုင်းထား ပေးပါနော် .."

ဖုန်းကို ဦးထွန်းဝေလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရပေမယ့် ကိုယ်တိုင်နား
ထောင်ချင်နေသည့် စိတ်နှင့်အနားက မခွါဘဲနေမိသည် ။
အပေါ်ထပ်ပြေးတက်ပြီး နောက်ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ ခိုးနားထောင် ပြန်ရင်လ
ည်း ခုကျမှ ပြေးတက်လို့ မကောင်း ..။

"ဟုတ်ပါပြီခင်ဗျာ .. အကြောင်းကြားပေးပါ့မယ့် ..ဟုတ်ပါပြီ"

"

"ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ..ဒါပေမဲ့ သိပ်ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်
တို့ မောင်နှမချင်းက ဒီလိုပါပဲ .."

"

"စိတ်ချပါ .. စိတ်ချပါ .."

ဖုန်းချလိုက်တဲ့ အထိ စောင့်နေရတာ ကမ္ဘာတည်သလောက် ကြာနေ
သလိုပင် ..။

"ဘာတဲ့ လဲ .. ဟိုတစ်ခါလူတွေပဲမို့လား .."

"အင်း .. "

ဦးထွန်းဝေရဲ့ အင်းသံကြီးက မသက်မသာရှိနေလျက် ..

"သူတို့ က နွယ်နီတို့ မိသားစုတွေ ဘာဖြစ်ကုန်ကြသလဲ သိပုံမပေါ်ဘူး၊ အာကာစိုးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုတော့ .."

"အသောက်အစား .. လောင်းကစားသမားတွေပဲ နေမှာ ပေါ့ .."

ဒေါ်နှင်းနှင်းက တိခနဲဖြတ်ချပြောသည် ။ ပြီးတော့ချထားလိုက်သည့် ဖုန်းကို လူတစ်ယောက် ကို ကြည့်သလို မျက်စောင်းရွယ်လိုက်ရင်း...

"မိုးကုတ်က သူဌေးသားလိုလို .. မိုးကောင်းမိုးညှင်းကစိန်သူဌေးလိုလို .. တစ်မိုးတည်း မိုးပြီး အိမ်ပေါ်တင် ရွှေလိုဥထားကြတာ ..၊ အဲဒီသူဌေးသားနှိပ်စက်တာနဲ့ ပဲ သားအမိတွေ ကုန်းကောက် စရာတောင် မကျန်တော့ဘူး .."

"ဒါတွေချည်း ပြန်ပြောနေလည်း မင်းပါးစပ်မှာ ရွှေထွက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ..၊ တော်ပါတော့ ကွာ .."

ဦးထွန်းဝေ ဒါတွေကြားရတိုင်း စိတ်မချမ်းသာပါ။ သမီးယောက်မချင်း မသင့်မြတ်လို့ ချိုးဖဲ့ပြောတာက တစ်ဖက်မှာ လူငယ်တွေချည်းမဟုတ်ပေ ..။

ကိုယ့်မိသားစုတစ်ခုလုံးကို ပါးစပ်ထဲထည့်ဝါးနေသလို ဒေါ်နှင်းနှင်းက အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာတိုင်း ပြောနေသဖြင့် ဒီနားကြီးက အဝင်ခံပေမယ့် ရင်ထဲမှာ မကောင်း ..။

နှင်းဘက်ကကြည့်တော့လည်း သူ့ခမျာ ဖိနှိပ်အနှိမ်ခံလာခဲ့ရတာ နာကျင်ရှာမှာ ပေါ့လို့ တွေးမိသေးသည် ။ ဒါပေမဲ့တော်ရုံဆို ပိုမကောင်းဘူးလား ..။

ဒေါ်နှင်းနှင်းကလည်း ဦးထွန်းဝေဒီလို မျက်နှာကြီးဖြစ် လာပြီဆို ဒီစကား ဒီမှာ တင် ရပ်သွားတတ်ကာ...

"အခု ဘာတွေပြောသွားလို့ လဲ .. အစ်ကိုကြီးကို .."

"ဖုန်းပြောတာကတော့ မိန်းမသံလည်း ပါတယ်ကွ ..၊ ငါနဲ့ ပြောရင်း တစ်ဖက်ကို လှည့်ပြောနေတာမျိုး ..၊ သူငယ်ချင်းနဲ့ ပြောတာလား ..၊ တစ်မိန်းနဲ့ ပြောတာလား .."

"လင်မယား တိုင်ပင်တာနေမှာ ပေါ့၊ ဘာအကြောင်း ပြောသွားလို့ လဲ .."

ဦးထွန်းဝေက တွေးတွေးဆဆရှိနေပြီးမှ ဒေါ်နှင်းနှင်းကို တိုင်ပင်သလိုကြည့်လာကာ...

"သူတို့ မရှိကြတော့ဘူးလို့ ပြောပြီးသားလေ ..၊ အခုကလေးဘယ်နှစ်ယောက်ကျန်ခဲ့သလဲ ..၊ ကလေးတွေက အဘိုးအဘွားတွေဆီမှာ လား .. စုံနေတာပဲ .."

"ရှင်ဘာမှ ပြန်မပြောလိုက်ဘူးမို့လား .."

"မင်းလည်း ကြားတာပဲလေ ..၊ ငါပြောလိုက်ရင် အမှားပါသွားမှာ စိုးတာ ..၊ အာကာစိုး သူငယ်ချင်းတွေဆိုရင်လည်း ခုချိန်မှာ ဆိုးပေနေကြမယ်လို့ ပြောနိုင်မလား ..၊ နောက်ပြီး သူတို့ ဟုတ်ချင်မှ လည်း ဟုတ်မယ်၊ နွယ်နီကလေးတွေကို မေးတာက .."

"မွေးစားချင်လို့ လားမှ မသိတာ ..၊ အိမ်မှာ ဟိုတစ်ကောင်ပဲ ကျန်တော့တာ ရှင်ပြော လိုက်လေ .."

"မင်း .. ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ နှင်း .."

ဒေါ်နှင်းနှင်း နည်းနည်းတော့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည် ။ ဒါပေမဲ့ အားတင်းလိုက်သည့် မျက်နှာနှင့် စကားကိုလိုရင်းရောက်အောင် ပို့လိုက်သေးသည် ။

"ဒီမှာ လည်း ကလေးတွေနဲ့ တည့်တာမှ မဟုတ်တာ ..၊ ရှင်စိတ်ညစ် နေရတာ သိလို့ ပြောတာပါ။ မွေးစားမယ်ဆိုရင် သူ့ဘဝလည်း ကောင်း စားသွားမှာ .."

"ခုနက မင်းပြောတော့ လောင်းကစားသမား .. အသောက်အစားသ မားတွေဆို .."

"ရှင်ပဲ ဒီအချိန်မှာ ဒီလိုဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ လို့ ပြောပြီးတော့ .. "

လင်မယားချင်း ထသတ်ရတော့မယ့် အခြေအနေဖြစ်လာသဖြင့် အ သက်ကြီးသည့် ဦးထွန်းဝေကပဲ ကိုယ့်စိတ်ကိုလျှော့ထားလိုက်ရကာ...

"ငါကအဲ့ဒီလိုထင်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး .."

"ဘယ်လိုထင်လို့ လဲ .."

"မွေးစားချင်တယ်ဆိုရင် သူ့အဘိုးအဘွားတွေ၊ ဦးလေးဘကြီးတွေ ဆီမှာ မေးမြန်းနေပါ့မလား .."

ဟုတ်သားပဲဆိုသည့် မျက်နှာနှင့် ဒေါ်နှင်းနှင်းခေါင်းညိတ်၏။

"သားတွေကို အဓိကမေးတာ ..၊ ကျန်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားလေးက အသ က်အရွယ် ဘယ်လောက် ရှိလဲ .. ဘယ်သူနဲ့ နေတာလဲတဲ့ .."

"နေပါဦး အစ်ကိုကြီးရယ် .. ဒါတွေကို ပုလိပ်စစ်သလိုစစ်နေရအော င် သူတို့ က ဘာတွေလဲ ..၊ ဘာလုပ်ဖို့ လဲ .."

"ပုလိပ်စစ်သလို စစ်တာမဟုတ်လို့ ငါပြန်ဖြေနေတာပေါ့ကွ ..၊ သူတို့ က အရမ်းသိချင်လို့ ရှင်းပြစေချင်တာမျိုး မေးတာပါ။ ငါထင်တာတော့ ကလေးချင်း လက်ထပ်ပေးချင်တာဖြစ်ရမယ် .."

"အံ့မယ် .. သူတို့ က .."

"အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ .. သူတို့ စုံစမ်းတဲ့ ပုံစံအတိုင်းဆိုရင် ခေ
တဲ့ လူတွေတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါကြောင့် ငါ့အဖြေမှားသွားခဲ့ရင် သဏ္ဌာန်
ကို ထိခိုက်မှာ စိုးတာ .."

"အမလေး .. ထိခိုက်အောင်ကိုပြောရမှာ ..၊ ဘာဖြစ်လဲ .. ဒီကောင်က
ထိခိုက်ပြီးသားပဲ၊ တစ်ဘဝလုံး အနာအဆာတွေနဲ့ .."

ဒေါ်နှင်းနှင်းစိတ်ထဲမှာ ပြောနေမိကာ မလိုလားခြင်းတွေနှင့်
ရင်ထဲမှာ ရိုးတိုးရွတ် ဖြစ်လာခဲ့ ၏။

"ပြောပါဦး .. အစ်ကိုကြီးက ဘာထင်ပြီး ဘာကိုစိုးရိမ်နေတာလဲ .."

"တကယ်လို့ သာ သဏ္ဌာန်ဘဝလေး ကောင်းစားတော့မယ်ဆိုရင် ငါ
တို့ က ဒီတိုင်း ထည့်လွှတ်လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးလေး ..၊ ငါ့တူမှာ အခြေအ
နေတစ်ခုတော့ ရှိနေတဲ့ အကြောင်း .."

"ဘာမှ မရှိတာကို ဘာပြစရာလိုလို့ လဲအစ်ကိုကြီးရယ် .. သဏ္ဌာန်
က မိန်းကလေး တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ဘူး ၊ အစ်ကိုကြီးတူက
ယောက်ျားလေးလေ .. မဟုတ်ဘူး လား ..၊ အားကိုးရှာဖို့ ရော လိုသလား
၊ သူ့ဘဝ မြင့်မားဖို့ အတွက် ဆိုတာရော .. ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွ
က် အရိပ်ခိုနေဖို့ မှ မလိုတာ .."

ဒေါ်နှင်းနှင်းက စကားပြောလည်သလောက် ဦးထွန်းဝေဘာမှ ထပ်မ
ပြောသာအောင် အပိတ်အဖွင့်တွေနဲ့ တစ်ခါတည်း အပြီးသတ်ပစ် လိုက်
သည် ။

"သူ့ဘဝ ကောင်းစားဖို့ အစ်ကိုကြီးကဘာလဲ..၊ ဒီအိမ်က အမွေစားအ
မွေခံသားပါလို့ များ ပြောချင်သေးလို့ လား .."

"ဒီလိုလည်း မဟုတ် .."

"ဒီလိုမဟုတ်ရင် သူ့မိဘပိုင်ဆိုင်သေးတဲ့ ပစ္စည်းဘာရှိပါသေးတယ်၊ ညာရှိပါသေးတယ်နဲ့ မရှိတာကို အရှိလုပ်ပြီး လက်ညှိုးထိုးပြချင်တာပေါ့ .."

"ငါစကား ဆုံးအောင်ပြောပါရစေဦးကွာ..၊ မင့်ဟာက .."

"မင့်ဟာကို ပြောရရင်တော့ မင့်သားသမီးတွေအတွက်ပဲ အစ်ကိုကြီး ၊ အစ်ကိုကြီး တူ မှီခိုစရာ မိန်းမကောင်းကောင်း ရဖို့ အတွက်နဲ့ ကျွန်မပိုင်တဲ့ ထဲက ဘယ်လိုပစ္စည်းနဲ့ မှ ဗန်းပြရုံလည်း ပြမပေးနိုင်ဘူး၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ လုပ်လိုက်ပါဆိုလည်း မရဘူး၊ ကျွန်မဟာတွေအားလုံး ကျွန်မ သားသမီးတွေ အတွက်ပဲ .."

"ဟ .. မင်းကိုငါပြောတာ အဲဒီလောက်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး နှင်းရာ ..၊ ဇနီးမယားမို့လို့ တိုင်ပင်တာလည်း တိုင်ပင်မခံပါလား .."

"ဒါက အလုပ်အကိုင်စီးပွားရေး အကြောင်းမှ မဟုတ်ဘဲ .."

"ဘာအကြောင်းဖြစ်ဖြစ်လေ ..၊ မင့်ဘက်ကဆွေမျိုး .. ငါ့ဘက်က ဆွေမျိုး .. နီးနီးဝေးဝေး အကျိုးအကြောင်း ရှိလာရင်သူ့အပူ ကိုယ့်အပူခွဲခြားကြည့်လို့ ရမလား .."

"လောလောဆယ် အိမ်ပေါ်မှာ သောင်တင်နေတာက အစ်ကိုကြီးရဲ့ တူအရင်းကြီးပဲရှိတယ် ..၊ ကျွန်မဆွေမျိုးတွေက အားလုံးတောင်တောင် သာသာတွေရယ် .."

မတောင်မသာခွဲကြတုန်းက တစ်အိမ်သားလုံး .. တစ်ဆွေမျိုးလုံး တက်လိုက်ဆင်းလိုက် နေထိုင်စားသောက် သွားကြတာတွေ၊ ခုမှ မျက်စိအေး .. နားအေးဖြစ်ရတာ ဘာကြာသေးလို့ လဲ ..။

အတွေးထဲမှာ ဝင်လာပေမယ့် ယောက်ျားမို့ မိန်းမသားလို တိုတိုထွာ

ထွာ နှိုင်းယှဉ် မပြောတတ်ခဲ့ပေ..။ ဒါတောင် သဘောတက်သွားပြီဆိုသည့် မောင်တစ်ယောက် မလေးမှာ သောင်တင်နေပါသည် ဆို၍ ဒီကနေ လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်မောလူမောဖြစ်ရုံမက ငွေတွေလည်း ကုန် ..။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. မကင်းရာမကင်းကြောင်းတွေ ရှိနေကြတာပဲ ..။

"ကျွန်မပြောတာက လုံးဝကင်းတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့ .." သူမ အပြောလွန်သွားမှန်း သိတော့ ဒေါ်နှင်းနှင်းက တစ်ထစ်ပြန်လျှော့၏ '

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်.. အရိပ်ကောင်းလို့ ငှက်အောင်းတယ်ဆိုတာ မိသားစု တိုင်းမှာ ရှိကြတာပဲ၊ ဆွေမျိုးဆိုတာ ပြေလည်တဲ့ လူကို မပြေလည်တဲ့ လူက မှီခိုကြတယ်၊ ကျွန်မက အဲဒါကိုပြောချင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ လာတယ်.. တောင်းရမ်းချေးငှားပြီး ပြန်ကြတယ်ဆို သည်းခံနိုင်ပေမယ့် .. လူတစ်ယောက်လုံးကို တာဝန်ယူထားခဲ့ရတာ အစ်ကိုကြီး စဉ်းစားကြည့်လေ .."

"ငါလည်း ပျော်နေတာမှ မဟုတ်တာ ..၊ ငါ့တူမို့လို့ လည်း ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး .. မင်းဘက်က ဒီလိုလူရှိလာရင်လည်း ကူညီရမှာ ပဲမဟုတ်ဘူးလား ..၊ သူ့ကိုဒီအတိုင်း ပြောဟယ်ဆိုဟယ်နဲ့ ခြေကြိုလက်ကြားမှာ ထားပြီး စိတ်ရှုပ်ခံမွေးမြူမယ့်အစား ငါတို့ လည်း တာဝန် လွတ်တယ် .. သူလည်း ကောင်းစားသွားမယ်ဆိုရင် .."

"သူကောင်းစားရမယ့် ကံပါလာရင် သူ့အလိုလိုဖြစ်လာမှာ ပဲ"

"မင်းလောင်းမှန်ရင် ရထားဆိုက်လာလိမ့်မယ် ဆိုတာ အဲဒါ ဟိုရှေးခတ်ဘုရင်ဖြစ်မယ့် ယောက်ျားတွေပဲရှိခဲ့တာ ..၊ အခုက ဖြစ်လာမှာပဲဆိုပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေလို့ မရဘူး .."

"အမလေး .. ကံမရှိဉာဏ်ရှိတိုင်းမွဲတဲ့ ..၊ မကြားဘူးတာ ကျနေတာပဲ .."

"အဲဒါကရော .. ကံမရှိတာကို ဘာဖြစ်လို့ သိသွားရတာလဲ ..၊ အဲဒီ လူ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ကြံစည်နေတာနဲ့ တော့ မွဲပြီးရင်း မမွဲပါဘူး၊ ကောင်း တာဆိုးတာကို လုပ်ကြည့်မှ သိတာကွ၊ ဒီတစ်ခါတော့ သဏ္ဌာန်အတွက် ငါတစ်ခုခု .."

"တွေ့လား .. ကျွန်မပြောနေတာ အဲဒီစကားရောက်လာမှာ စိုးလို့ ပဲ .
.၊ ခုတော့လည်း ရောက်လာတာပဲ .."

ဒေါ်နှင်းနှင်း မျက်နှာမှာ စိတ်ပျက်တာရော .. ဒေါသတွေပါရှိနေကြ လျက် ..၊ ခင်ပွန်း ဖြစ်သူကိုလည်း ဒီထက်ပိုပြီး ထိုးနှက်တော်လှန်ဖို့ မဖြ စ်ပြန်ရာ...

"တော်ပါတော့ အစ်ကိုကြီးရယ် .. ဟိုကဖြင့် ဘာကြောင့် စုံစမ်းနေ တာမှန်း မသိသေးဘဲနဲ့ ကျွန်မအစ်ကိုကြီးနဲ့ စစ်တိုက်နေရတာပဲ ခြေကု န်လက်ပန်းကျနေပြီ .."

ဒေါ်နှင်းနှင်းက ပြောနေရင်း စာကြည့်ခန်းထဲက ထွက်သွားသဖြင့် ဦးထွန်းဝေလည်း သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလျက် နောက်ကနေပါလာကာ...

"ကိုယ်ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ..၊ သူ့ဘဝလေးနဲ့ သူ ရပ်တည် ကောင်းစားသွားတယ်ဆိုရင် ငါတို့ တစ်သက်လုံးပီတိ ဖြစ်နေ ရတာပေါ့ .."

အဲဒီလို ပီတိမျိုးတော့ တစ်သက်လုံး မရရင် နေစမ်းပါစေ ..။

စိတ်အတွေးတွေနှင့် ဒေါ်နှင်းနှင်းမျက်နှာက တစ်စက်မှ မလျှော့ ..။

ဒီကိစ္စကို ပိုးနဲ့ ပြန်ပြောဖြစ်ကြရင်လည်း သမီးဖြစ်တဲ့ သူ ဘယ်လော

က်များ ရင်နာသွားလိုက်မလဲ ..။

အလိုလိုကာမှ ပိုးက 'ငါ့အမေတုန်းက သင်းရဲ့ အမေက နှိမ့်ချဆက် ဆံခဲ့တာ' ဆိုသည့် နားကြည်းချက်နှင့် သဏ္ဌာန်ကို ဘယ်တုန်းကမှ ကြည်လင်ခဲ့တာ မဟုတ်..။

အစက ဘာမှ မဟုတ်ခဲ့သလို ခေါင်းထဲမထည့်ခဲ့သည့် ကိစ္စသေးသေးလေးက ဦးထွန်းဝေ အကျယ်တဝင့်ဖြန့်ခင်းပြလိုက်မှ ပဲ ခေါင်းထဲသာမက ရင်ထဲမှာ ပါ အကြီးကြီးပုံပေါ်သွားခဲ့၏။

တွေ့မယ်သဏ္ဌာန် .. နင့်လိုကောင် ဒီဘဝကနေ ဘယ်တော့မှ လွတ်မြောက်ခွင့် မရစေရဘူး ..။

အဲဒါ နင့်အတွက် .. ငါ့ရဲ့ သံန္နိဋ္ဌာန် ..။

★

အခန်း(၄)

"ဟင်!..."

ဒါ .. ဒါ .. သူမလား ..၊

မြင်ကွင်းထဲဝင်လာသည့် လိမ္မော်ရောင်နားကွင်းဝိုင်းလေးနှင့် မျက်နှာလေးတစ်ခြမ်း ..၊ ပြီးတော့... လိမ္မော်ရောင်နဲ့ အပြာနှစ်ရောင်စပ်ထားသည့် ပခုံးစွန်းက အင်္ကျီလက်ကျလေးပါ ပေါ်လာ သည် ။

ဟုတ်ပါသည် ..သူမပါပဲ..။ ဟိုနေ့က တွေ့တုန်းကလည်း သူမဝတ်ထားတာ နှစ်ရောင်စပ် ကျားလေးမို့ ထင်းနေသည် ။ နှစ်ရောင်စပ်လေးတွေမှ သူမကနှစ်သက်တာလား ..။

သ က္က ဟန် ခုလ က ခုထဲ မှာ ကိုင်ထားသည့် ကတ်ထူပြားလေးတွေကိုဘေးမှာ ချထားလိုက်ကာ ပြတင်းလိုက်ကာကို ဘေးဆွဲကပ်လိုက်သည် ။

မျက်နှာတစောင်းနဲ့ ပခုံးစွန်းလေးတစ်ဖက်ကနေ အပေါ်ပိုင်းသုံးချိုးတစ်ချိုးထိ ပေါ်လာသည် ။ ဟိုနေ့က ကန်ဘောင်မှာ သူမနာမည်ကို 'အတွက်' လို့ ခေါ်သံ ကြားခဲ့ရ၏။

နာမည်အစအဆုံး ဘယ်လိုခေါ်သလဲတော့ မသိပါ။ ထိုနေ့ကတည်းက သူမကို သူစွဲလမ်းနေခဲ့သည် ။

အလုပ်အားနေချိန်တိုင်း သီချင်းတွေရေး..၊ ကဗျာတွေရေးနေတတ်

သည့် အကျင့်တစ်ခုမှာ ပန်းချီရေးခြင်းပါ တစ်ခုထပ်တိုး၏။

သူမနဲ့ ဆုံခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ သူမမျက်နှာလေးကို ဖျောက်ဖျက်မရတိုင်း ပုံတူချရေး နေခဲ့မိသည် ။ ဘယ်လိုကောက်ရေးရေး သူမနဲ့ ပုံတူ အတိုင်းပဲထွက်၏။

မင်းကို သိပ်ချစ်နေမိပြီ 'အတွက်' ရယ် ..၊ ပုံတစ်ပုံထွက်လာတိုင်း ဒီစာတမ်းလေးတွေ ပါနေတတ်ကာ အားလပ်ချိန်မှာ ဖျတ်ခနဲအတွေးဝင်လာတိုင်း သူမကို သတိရခြင်းတွေသာ ..။

ညနေ နေရီရီမှာ သူမရဲ့ ဝင်းစိုနုမွတ်သည့် အသားရောင်လေးက အင်္ကျီရောင်ထဲမှာ ရောနှစ် နေသလိုပင် ..။

ရောင်စုံပန်းတွေထဲမှာ သူမပျော်နေပုံက ကဗျာဆန်လွန်းသဖြင့် စာရွက်နဲ့ ဘောပင်နံ့ပြေးယူ၍ ကဗျာတစ်ပုဒ် ကောက်စပ်မိ၏။

ပြီးတော့ တစ်ခါတည်း ယူလာမိသည့် ပုံတူပန်းချီလေးတစ်ရွက်နဲ့ ကဗျာကိုပူးတွဲ၍ ...

"အကြင်နာမှန်ရင် ပြန်ရပိုင်ခွင့်ရှိပါစေ .."

မျက်ဝန်းတွေမှိတ်၍ တိုးတိတ်စွာ ဆုတောင်းမိသည် ။ ပြီးတော့ ရှေ့တိုးလိုက်ပြီး အသက် အောင့်၍ ...

"ဖက် .. ဖလပ် .."

"ဟင်!..."

အတွက် ဒေလီယာပန်းပွင့်ကြီးဆီ လက်လှမ်းလိုက်စဉ် လက်ခုံပေါ်ကို ထိုးဆင်းကျလာသည့် စာရွက်နှစ်ထပ်နှင့် ချောကလက်တောင့်လေး.. ၊ ချောကလက်နဲ့ ပတ်၍ ပစ်ချလိုက်သဖြင့် ကျလာ တာဖြစ်ကာ သူမလ

က်ခုံပေါ်ကိုတော့ စာရွက်က ပြေကျကာချောကလက်က ဘေးမှာ ပြုတ် ကျ၏။

ဒါတစ်ယောက်ယောက် ပစ်လိုက်တာ ..၊ ဟိုဘက်ခြံထဲကို လည်ပင်း ရှည်ကြည့်ကာ လူသူ အရိပ်အယောင်မမြင်တာနှင့် စာရွက်တွေကိုကော က်ဖြန့်ကြည့်မိ၏။

"ဟယ်!..."

လှလိုက်တာလို့ မပြောဖြစ်ဘဲ အတွက် မျက်ခုံးတန်းလေးတွေ ပင့်တက်သွားကာ ပွင့်ဟသွားသည့် နှုတ်ခမ်းသားလေး တွေမှာ ပြုံးရိပ်ထင်၏။

ပြီးတော့ ဟိုဒီလိုက်မော့ ကြည့်မိပြန်သည် ။ လူကို မမြင်လိုက်ရပေမယ့် ဘယ်သူလဲဆိုတာ သူမသိပြီးသား ..၊ တစ်ထပ်တည်းနီးပါး တူအောင် ဆွဲထားသည့် ကိုယ့်ရဲ့ ပုံတူလေးကိုကြည့်၍ သဘောကျသွားမိတာကို ဟန်မဆောင်နိုင် ..၊ ထို့ပြင် ကဗျာလေးက ရင်ခုန်စရာ ..၊

တကယ်လို့ ..

ကိုယ်ကြည့်နေတာမင်းသိခဲ့ရင် ..

တကယ်လို့ ..

ကိုယ်ပြောချင်တာမင်းကြားခဲ့ရင် ..

တကယ်လို့

မင်းမသိအောင်ကိုယ်ချစ်ခဲ့ရင် ..

သိချင်တယ် .. ဘယ်လိုလဲ ..။

ဒါရည်းစားစကားပြောတာလား .. ဆံစလေးတွေကို ခေါင်းမော့ခါလို

ကံရင်း အတွက် ရယ်လိုက်မိ၏။

*